

1

„TINO, co je tvým největším snem?“

„Chci vyhrát mistrovství republiky ve společenských tancích. To je můj největší sen... Také se dostat na práva. Chci jednou pomáhat potřebným.“

Kamera zabrala detail pohledu modrých očí zvýrazněných černou konturovací tužkou. Následně se zase lehce kostrbatě oddálila.

„Jaký je tvůj cíl na příští tři měsíce?“

„S tanečním partnerem Igorem jsme se na poslední soutěži probojovali do finále a na postup do vyšší kategorie nám chybí už jen účast na jedné jediné soutěži. Nicméně mým cílem je během následujících tří měsíců postoupit ještě o jednu kategorii výš, tedy z B do M. Jo a také vyznamenání. Na konci roku. Abych se příští rok dostala na ta práva.“

„Kdo je tvojí největší inspirací?“

„Moje máma. Rozhodně. Je to ta nejsilnější žena, kterou znám.“

„Jak důležitou roli hraje ve tvém životě rodina?“

„Obrovskou. Myslím... Tedy... Obrovskou. Skutečně. Rodiče se sice rozvedli, když jsem byla ještě na základní škole, ale oba jsou mi velkou oporou. Obdivuju je i za to, jak skvěle dokázali

překlenout období rozchodu. I dneska spolu vycházejí skvěle. Myslím...“

„Máš přítele?“

„To tam je taky?“

„Ne, to jsem si teď vymyslela.“

„Kolik ještě otázek?“

„Blížíme se ke konci.“

„Super. Už dostávám křeč. Jak to zatím vypadá?“ Tina si poposedla. Vědomě stáhla lopatky vzad, aby se narovнала a nepůsobila shrbeně. Nasadila široký úsměv a pokývla krátce na Martu, která seděla naproti ní ve stejném tureckém posedu s telefonem v ruce a natáčela ji při odpovědích. Před sebou měla položené desky se seznamem otázek, do kterého sem tam po očku nakoukla.

„Dobře. Tak poslední: „Proč ses přihlásila do Cool Girl!? Proč si myslíš, že zrovna ty bys měla vyhrát?““

Tininy modré oči se zešíroka rozzářily. „Prachy,“ vybafla. „Potřebuju nový taneční šaty. Do vyšší kategorie rozhodně nemůžu s těma starýma. Boty mám už taky prošoupaný... A ještě k dobru pár tisíc na trenéry! Jo a ze zbytku bych si mohla koupit auto. Červený. Středně velký, abych s ním uměla couvat. V létě si chci udělat řidičák, tak by se rozhodně hodilo. Taky nutně potřebuju nový telefon! Ale to bych asi už vůbec říkat neměla,“ zahihňala se.

„Proč ne? Tanec je velmi náročný koníček, jak z hlediska času, tak peněz. Jsi studentka. Tvoje finanční motivace není nic špatnýho,“ řekla Marta distingovaným hlasem a volnou rukou mávla ladně do prostoru.

„Když myslíš... Takže,“ Tina nasadila zářivý úsměv, „tanec je náročný koníček... Jakže to bylo?“ Marta krátce obrátila oči v sloup a znovu zopakovala předchozí frázi. „Jo, mám to,“ Tina ji zastavila gestem ruky. „Tak znova. Foťák, jedem!“

„Tak to byl pěkněj vopruz. Takový otázky,“ Tina zakroutila hlavou. V malém, kulatém zrcátku si prohlížela rty po novém nánosu tmavě červené rtěnky. Špulila je přitom ze strany na stranu.

„Poměrně předvídatelný. Čekala jsem, že budou nápaditější. Zákeřnější. Spíš to vypadá, že si s tím moc práce nedali,“ ušklíbla se Marta. Pohlédla na Tinu. Měla dojem, že ji vůbec nevnímá. Nic na její slova neřekla a v zrcátku teď pro změnu zkoumala vlasy na temeni hlavy. Od pěšinky uprostřed měla na obě strany zapletené úzké copy, které dnes vzadu v půlce hlavy svázala gumičkou do culíku. Vlasy pod nimi pak nechala volně rozpuštěné. Byla to jedna z mnoha variant jejího originálního účesu. Vymyslela ho na letním táboře v osmé třídě a postupem času se stal její nedílnou součástí. Vždycky měla potřebu se odlišit. Jak sama z legrace říkala, ulehčovala tak práci tomu, kdo by podle ní chtěl jednou navrhnout komiksovou nebo filmovou postavu. V Tininých představách byla kombinací Wonder Woman, Buffy, přemožitelky upírů, a Katniss Everdeen. Neohrožená, mrštná a za všech okolností stylová kick ass girl. Image přitom vždycky hrála prim.

„Měla bych se zase objednat ke kadeřnici, už mi to pěkně odrůstá, co?“ pravila po chvíli.

„Necháš si zase stejnou červeň, nebo se vrátíš k zrzavý?“

„Asi zatím nechám tuhle barvu, co myslíš?“

„Jo, mně se líbí,“ přikývla Marta.

„Taky bys měla vlasy oživit nějakým melírem,“ Tina zúžila oči a zkoumavě přejela po Martiných polodlouhých vlasech sepnutých vzadu do culíku.

„Kdepak. Chci zůstat u přirozený barvy. Taky mi vyhovuje, že vlasy jen stáhnou a je to! Žádná práce. Je to pohodlný a při běhu nanejvýš praktický!“ odvětila Marta s úsměvem.

„Úplná Betty od Archieho!“ neodpustila si poznamenat Tina. „Kašlu na praktičnost. Jsem pro eleganci,“ zvolala vzápětí. Po celou dobu natáčení se snažila držet rovná záda a vztyčenou hlavu, teď měla nutkavou potřebu udělat pravý opak. Krátce se protáhla.

„Ten cíl bych možná měla ještě zvážit, co myslíš? Soutěž je za tři měsíce a získat s Igorem emka za tak krátkou dobu se rovná téměř zázraku,“ nakrabatila nos a přimhouřila oči, jako by se snažila o rychlou analýzu možností.

„Vždyť tančíte krásně,“ namítla Marta.

„Z laického pohledu možná. Ale každý, kdo tomu jen trochu rozumí, vidí, že Igor občas nedošlapuje, v tangu má málo ostrý přísun a v záklonech mi nedělá dostatečně stabilní oporu!“

„Ok, rozumím.“ Marta zvedla ruce, jako že se vzdává. Sama poté na Tinu namířila ukazovák. „Pravidla říkají, že cíl musí být měřitelný, jasně specifikovaný a má se týkat činnosti nám blízké. Co myslíš, že bych si v tom případě měla vybrat já?“

„Zaběhnout osmistovku pod dvě a půl minuty?“

„To jsem zaběhla už dávno...“

„Tak to pardon... Tak co třeba kvalifikaci na Evropský olympijský festival mládeže? Stejně na něj poslední měsíce trénuješ a o ničem jiném de facto ani nemluvíš...“

„Jo, o tom můžu zauvažovat... Jenže co když jí nedosáhnu, co pak?“

„Pá pá, výhro! Což mi připomíná, že chci vyhrát. Takže víš co? Nechám ty dvě kategorie. Je to ambiciózní, ale pořád ještě dosažitelný. Chci to uhrát na trojnásobný body. Tak to zkus taky! Když si dáš něco moc lehkého, tak toho sice dosáhneš raz dva, ale bude za to minimum bodů. Takhle navíc ukážu, že se nebojím riskovat.“

„Vždycky platí, lepší něco než nic, nebo ne?“

„Na to lze odpovědět jenom otázkou: „Je důležité vyhrát, nebo zúčastnit se?““

„Jo, dostala jsi mě!“ usmála se Marta.

Tina se zavrtěla. „Jak jsem při tom vůbec vypadala? Znělo to pozitivně energicky? Co ta odpověď s těmi sny? Neměla bych ještě něco přidat? Chci, abych vyzněla ambiciózně, ale zase ne chvástavě. Inteligentně, ale sympaticky, rozumíš mi, ne?“ Marta jako na povel přitakala. Zároveň se snažila představit si ambiciózně nechvástavou odpověď. Navíc netušila, jak by sama měla na takovou otázku reagovat. Před kamerou, před kterou ji následně Tina strčila, se cítila jako při zkoušení z fyziky. Jediné, co jí svištělo myslí, byla různá synonyma totálního okna. Prázdnost? Bílé nic? Zamlženo. Vyjedenost. Houby bez octa. Vesmírné absolutno? Dvakrát se zhluboka nadechla. Najednou jí došla nejen slova, ale i jakékoli nápady.

„Uf, to budou zase hodiny střihání,“ pronesla Tina po zhlédnutí jednotlivých záběrů. „Tahle fáze mě vůbec nebaví,“ protáhla obličej. „Měla jsem si vzít jiný top. V té modré vypadám moc bledě, nezdá se ti? Nejradši bych to celý přetočila. Jenže to bychom už nestihly deadline,“ dodala rychle při pohledu na Martin zděšený výraz.

„Že ti to za tu námahu stojí,“ zakroutila hlavou.

„Že nám to za to stojí,“ opravila ji Tina. „A nesnaž se z toho zase vykroutit,“ varovala ji se zdviženým prstem.

„Je fakt, že výhra by se mi taky hodila,“ ušklíbala se Marta nad jedinou motivací, kvůli které se do soutěže internetové hudební stanice DemoTV nakonec přihlásila.

„No vidíš,“ řekla Tina s uspokojením.

„Stejně, jaká je pravděpodobnost, že vyberou jednu z nás? Nebo dokonce obě? Počítala jsem to a vychází to nějak mezi jedna ku tisíc dvě stě až tisíc tři sta padesát.“